

čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, jehož všechny náležitosti byly zjištěny. K nároku podle tohoto zákonného ustanovení se nevyhledává, by mezi osobou k výživě povinnou a osobou jí blízkou, již koná práce, byl výslovně smluven a skutečně trval námezdní poměr. Zákonné ustanovení chce právě postihnouti i ty případy, kde poměru takového vskutku není, a stanoví ve prospěch osob k výživě oprávněných pro případ, že osoba výživou jinému povinná porušuje svou povinnost k výdělečné činnosti uložené jí v § 1 zákona a koná trvale neb občasné práce nebo služby osobě blízké, nezvratitelnou domněnku, že smluvena byla mzda neb odměna podle předběžného vzdělání a schopností, splatná v obvyklých obdobích. Tato zákonná domněnka nahrazuje smluvní poměr. Výdělečná povinnost manžela žalované nebyla vůbec popírána a okolnost, že vede obchod žalované, byla zjištěna. To podle § 2. stačí.

Čís. 13336.

Rozvrh požárních náhrad, složených pojišťovnami k soudu podle § 1425 obč. zák., se děje v řízení nesporném.

Přibral-li první soud, rozvrhuje nejvyšší podání za prodanou nemovitost, do rozvrhové podstaty i požární náhrady, jež byly k soudu složeny podle § 1425 obč. zák. pojišťovnami za shořelé stavení, a rozvrhl takto mezi hypotekární věřitele nejen nejvyšší podání, nýbrž i požární náhrady, aniž o zamýšleném postupu byli účastníci zvaní k rozvrhu nejvyššího podání zpraveni, byla tímto nezákonným postupem porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím (§ 41 písm. g) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.) a řízení jest zmatečné.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, R I 2/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost pojal soud první stolice do rozvrhové podstaty i požární náhrady, jež složily pojišťovny podle § 1425 obč. zák. na soudě. Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhajícího věřitele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů, jakož i řízení o rozvrhovém roku a vrátil věc prvému soudu, by, nařídě znovu rok k rozvrhu nejvyššího podání, po zákonu dále jednal a podle výsledku řízení nové rozvrhové usnesení vydal.

Důvody:

Usnesením ze dne 25. září 1933 byl ustanoven rok k rozvrhu nejvyššího podání 61.000 Kč docíleného za nemovitosti zapsané ve vl. č. 240 pozemkové knihy pro katastrální obce B. Při rozvrhovém roku přibral však první soud do rozvrhové podstaty též požární náhrady, jež byly k soudu složeny podle § 1425 obč. zák. pojišťovnami za shořené stavení, pojišťovnou F. 4.022 Kč a pojišťovnou C. 8.490 Kč a rozvrhl takto mezi hypotekární věřitele nejen nejvyšší podání, nýbrž i tyto požární náhrady. O tom, že bude takto postupováno, že při rozvrhovém roku

buďou rozvrženy a věřitelům přikázány nejen nejvyšší podání za nemovitosti, nýbrž současně s ním i požární náhrady, nebyli účastníci zvaní k rozvrhu nejvyššího podání zpraveni, takže nemohli předem s okolností tou počítati a podle toho se zaříditi, a nebyl též, ač měl, poněvadž šlo, pokud jde o rozvrh požárních náhrad, o řízení nesporné, souhlas účastníků k postupu tomu předem vyžádán (§ 41 písm. g) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Právem proto vytýká stěžovatel tuto váhu jako zmatečnost, neboť hypotekární věřitelé nebyli takto o zamýšleném rozvrhu požárních náhrad za shořelé stavení vůbec vyrozuměni a slyšeni, čímž se stalo, že stěžovatel nebyl účasten jednání o rozvrhu těchto náhrad a byla tímto nezákonným postupem porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím (§ 41 písm. g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.). Při tom jest nerozhodno, že stěžovatel o rozvrhovém roku včas byl vyrozuměn, neboť právě obsah vyrozumění byl nedostatečným, an označoval jen rozvrh nejvyššího podání docíleného při exekuční dražbě, nikoli však rozvrh požárních náhrad, které ani nebyly předmětem exekučního řízení. (Nárok na jejich vydání z deposita byl ve prospěch stěžovatele zabaven teprve den po vydání rozvrhového usnesení ze dne 26. října 1933 usnesením okresního soudu v T. ze dne 27. října 1933.) Požární náhrady ani do exekuční podstaty nepatřily, byvše podle § 1425 obč. zák. složeny do soudní schránky, a mohlo se jejich rozdělení v řízení nesporném státi jen za souhlasu všech účastníků, který však nebyl ani v tomto případě vyžádán. Bylo proto zrušiti usnesení nižších soudů, jakož i provedené zmatečné rozvrhové řízení (§ 43 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.) a uložití prvému soudu, by nařídil znova rozvrhový rok a podle jeho výsledků nové rozvrhové usnesení vydal (§ 43 odst. (3) cit. zákona a rozh. 7329 sb. z. a n.).

Čís. 13337.

Termínové obchody s obilím jsou neplatné, i když byly uzavřeny v cizině.

Na tom nemění nic předpis zákona ze dne 15. února 1922, čís. 69 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, Rv I 1184/32.)

Žalující Liverpoolské bankovní komisionářství domáhalo se na žalovaném zaplacení hotových výloh, jež za žalovaného učinilo při termínových obchodech s obilím na cizozemských bursách. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Rozlišovati termínové obchody s obilím na obchody, které jest považovati za obchody bursovní, a obchody, které nemají té vlastnosti, nemá významu, any podle platného práva jsou zakázány termínové obchody s obilím na burse i mimo bursu, jak je patrné v ustanovení §§ 10 a 11, 12 zák. čís. 10/1903 a § 4 nař. čís. 78/1903; žalující strana sama tvrdila a bylo také zjištěno, že šlo o předprodeje pšenice na burse, a podle podmínek a zvyklostí na burse. Obchody tyto spadají tedy pod zákaz podle řečených předpisů a jsou neplatné. Okolnost, že šlo o obchody na cizo-